

II A Ka 68/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Marzanna A. Piekarska-Drażek

Sędziowie: SA Ewa Jethon

SO Paweł Dobosz (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Adriana Hyjek

przy udziale prokuratora Andrzeja Rybak

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2021 r.

sprawy oskarżonego

M. W. (1) s. Z. i U. z domu G., ur. (...) w K.

oskarżonego o czyny z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i z art. 258 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 9 października 2020 r., sygn. akt VIII K 138/19

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1.1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;

1.2. ustala, iż M. W. (1) oba przypisane mu czyny popełnił w okresie od wakacji 2009 r. do 29 grudnia 2012 r. oraz obniża karę pozbawienia wolności wymierzoną za czyn przypisany w pkt 2 wyroku do 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

1.3. obniża wartość orzeczonego w pkt 5 przypadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa do kwoty 60 000 (sześćdziesiąt tysięcy) zł;

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

3. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego M. W. (1) łączy i wymierza łączną karę 3 (trzy) lat i 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza M. W. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 29 listopada 2018 r. g. 10.15 do 6 marca 2020 r. g. 17.55;

5. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w sprawie wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 68/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 9.10.2020 r. w sprawie VIII K 138/19

1.2. ***Podmiot wnoszący apelację***

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. ***Granice zaskarżenia***

1.1.1. ***Kierunek i zakres zaskarżenia***

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. ***Wnioski***

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. ***Ustalenie faktów***

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. **Ocena dowodów**

1.1.5. <i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. <i>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<u>Apelacja obrońcy oskarżonego</u> Obraza przepisów postępowania art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k. mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut z pkt 1.a.		

Podniesione przez obrońcę uchybienie należało uznać za zasadne. Jak wynika z ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji działalność przestępcza oskarżonego miała polegać na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się obrotem narkotykami oraz na udziale w takim obrocie. Żadne ze skonkretyzowanych przez sąd okręgowy zachowań jakich miał się dopuścić M. W. (1) nie zostało przez niego podjęte po tym jak od 31.12.2012 r. zaczął odbywać karę pozbawienia wolności, wykonywaną od 20.03.2013 r. w systemie dozoru elektronicznego. Nie było zatem uzasadnione przyjęcie, że czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia dopuścił się on w okresie od wakacji 2009 r. do lutego 2014 r. z pominięciem okresu od 30.12.2012 r. do 20.03.2013 r. jeżeli sąd nie ustalił, by po 30.12.2012 r. oskarżony uczestniczył w jakichkolwiek czynnościach polegających na udziale w obrocie narkotykami. Podobnie nie było uzasadnione przyjęcie, by w tym samym okresie dopuścił się on drugiego z zarzucanych mu czynów jeżeli sąd okręgowy nie ustalił na czym polegały czynności oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w okresie kiedy wykonywana wobec niego była kara pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Miał rację obrońca gdy wskazywał na te wypowiedzi świadka R. K., z których wynikało, że po zatrzymaniu oskarżonego współpracę z grupą przestępczą rozpoczął Ł. K. ps. (...), który niejako zastąpił M. W. (1) w wykonywaniu uprzednio powierzonych mu czynności.

Zarzut z pkt 1.b.

Faktem bezspornym w sprawie jest, że u oskarżonego w okresie, w jakim miał on brać udział w działalności zorganizowanej grupy przestępczej, ujawniona została amunicja za co został on prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Koziencach z 25.11.2011 r. w sprawie II K 468/11. Oznacza to, że M. W. (1) miał świadomość, że została mu przekazana na przechowanie amunicja, która była w dyspozycji członków grupy przestępczej. Bez znaczenia dla tej świadomości jest fakt, że amunicja ta mogła nie pasować do broni palnej, jaka pozostawała w posiadaniu członków tej grupy. Zbrojny charakter zorganizowanej grupy przestępczej nie polega bowiem na tym, że jej członkowie użyli kiedykolwiek takiej broni ale, że pozostaje ona w ich dyspozycji i mogą z niej skorzystać czy to poprzez jej użycie czy to poprzez wymianę i sprzedaż tej broni. Posiadanie amunicji daje zatem możliwość czy to jej wymiany na inną, która będzie dostosowana do takich jednostek broni, jakimi grupa dysponuje czy też pozwala na zakup broni odpowiedniej do posiadanej amunicji. Z uwagi na charakter nielegalnego obrotu bronią palną podaż broni i amunicji jest ograniczona, a więc pozyskanie jakichkolwiek sprawnych jednostek broni i amunicji jest korzystane z uwagi na stworzenie sobie dalszych możliwości wymiany bądź sprzedaży takiej broni i amunicji. Oskarżony zatem nie musiał wiedzieć jakimi jednostkami broni palnej członkowie grupy przestępczej dysponują i czy są one dostosowane do posiadanej przez niego amunicji, by mieć

świadomość, że grupa przestępcza ma charakter zbrojny. Na tej podstawie przewidywał bowiem, że z uwagi na posiadanie amunicji członkowie grupy mają dostęp do broni palnej, albo taki mogą sobie stworzyć i amunicja przez niego przechowywana może zostać do tego wykorzystana.

Nie jest również, wbrew twierdzeniom obrońcy, sprzeczne ze wskazaniami doświadczenia życiowego ustalenie, że broń palna była przechowywana przez innych członków grupy przestępczej w innym miejscu niż amunicja, bo taki sposób przechowywania zmniejszał ryzyko ujawnienia całego arsenału zbrojnego grupy zebranego w jednym miejscu. Mogło być to zatem zabezpieczeniem przed działaniami organów ścigania.

Zarzut z pkt 1.c.

Uwagi podniesione w ramach tego zarzutu przez obrońcę koncentrują się wokół oceny dowodu z depozycji świadka R. K.. Bez znaczenia dla tej oceny jest fakt, że w toku składania zeznań w niniejszej sprawie wobec świadka nadal toczyło się postępowanie przygotowawcze, bo wpływ na wiarygodność tych depozycji nie mają działania organów ścigania, które są od świadka niezależne. Nadto zaznaczyć należy, że świadek nie odmówił składania zeznań dzięki czemu możliwa była weryfikacja przez sąd i obrońcę składanych przez niego w charakterze podejrzanego wyjaśnień. Nie miał też znaczenia fakt, że świadek stawał się na rozprawie w obecności funkcjonariuszy Policji, bo taka asysta miała zapewnić mu ochronę i nie miała wpływu na swobodę jego przesłuchania. Obrońca nie

wskazał na żadne czynności tych funkcjonariuszy, które mogłyby wskazywać na ograniczenie takiej swobody, więc okoliczność ta była bez znaczenia dla oceny zeznań świadka. Bez wpływu na taką ocenę nie miały także uwagi obrońcy dotyczące tego czy organy ścigania krytycznie oceniały depozycje R. K. jeżeli to ocena dowodów zaprezentowana przez sąd pierwszej instancji stanowi podstawę kontroli odwoławczej. Całkowicie pozbawione znaczenia są też uwagi obrońcy dotyczące odczuwanej przez świadka silnej presji przed sądem, bo już pomijając subiektywizm takiej oceny, co wyklucza jej weryfikację, to obrońca nie wskazał na żadne konkretne sytuacje, które miałyby taką presję z jednej strony zobrazować, a z drugiej wskazać na jej negatywny wpływ na swobodę zeznań świadka. Z pewnością za świadectwo takiej sytuacji nie może posłużyć wypowiedź świadka z rozprawy z 28.10.2019 r., bo świadek odnosił te słowa do charakteru przesłuchania na rozprawie głównej, która opiera się na kontradiktoryjnym udziale stron i co istotnie różni się od sposobu przesłuchania w trakcie śledztwa, które może być uważane za bardziej luźne. Dlatego wypowiedzi tej nie należy nadawać szczególnego znaczenia jak czyni to obrońca, bo opisuje ona sytuację dość oczywistą dla przebiegu procesu.

Nie ma też istotnego wpływu na ocenę zeznań świadka fakt, że relacje składane na rozprawie głównej były mniej precyzyjne od poprzednio składanych, częściowo odmienne jeżeli nie podważają one istoty poprzednio składanych, a różnice wynikały z upływu czasu, który w sposób naturalny zaciera w pamięci szczegóły opisywanych zdarzeń. W

szczegółności taka sytuacja nie dziwi jeżeli świadek opisuje zdarzenia sprzed kilku lat i po ponad czterech latach od pierwszych przesłuchań na temat przedmiotu procesu. Fakt, że składał on zeznania w innej sprawie przed sądem, w której miał korzystać z notatek nie uzasadnia tezy, że zasłanianie się niepamięcią było nieuprawnione, bo przecież ta inna sprawa nie dotyczyła oskarżonego, więc zeznawał on na inne okoliczności, a nadto w niniejszej sprawie z tych notatek przecież nie korzystał.

W odniesieniu do uwag obrońcy dotyczących przytaczanych w apelacji wypowiedzi świadka R. K. dotyczących okoliczności związanych ze zbrojnym charakterem grupy przestępczej odwołać się w pierwszej kolejności należy do rozważań odnoszących się do zarzutu z pkt 1.b apelacji obrońcy. Przy ich uwzględnieniu stwierdzić należy, że nie miały znaczenia dla oceny relacji R. K., w perspektywie wydanego przez sąd okręgowy rozstrzygnięcia, jego depozycje dotyczące przeznaczenia przekazanej oskarżonemu na przechowanie amunicji, bo wpływ na ustalenia odnoszące się do świadomości M. W. (1) zbrojnego charakteru grupy miał sam fakt posiadania przez niego amunicji. Bez znaczenia przy tym są wywody obrońcy odnoszące się do innej sprawy dotyczącej Ł. K. i P. R., w której osobom tym nie przedstawiono zarzutu udziału w grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, ponieważ odpowiedzialność karna ma charakter indywidualny, a podstawą dla takich ustaleń odnoszących się do oskarżonego był przede

wszystkim fakt posiadania przez niego amunicji.

Nie podważają wiarygodności relacji R. K. dotyczących przekazanej oskarżonemu amunicji jego wypowiedzi z etapu śledztwa i rozprawy głównej (540/3, 1211/7). Obrońca w tym zakresie powołuje się faktycznie na pozorne sprzeczności w jego relacjach. W trakcie postępowania przygotowawczego świadek mówił bowiem o osobach, które miały bezpośredni kontakt z bronią palną i stąd wśród tych osób nie wymieniał oskarżonego. Przekazując mu natomiast amunicję do przechowania wskazywał jakie jest jej przeznaczenie przez co nie mogło budzić wątpliwości oskarżonego do czego amunicja ta ma służyć. Ze wskazań doświadczenia życiowego wynika zresztą jakie jest przeznaczenie amunicji, co oczywiście kształtowało świadomość oskarżonego zbrojnego charakteru grupy, w jakiej działał. Czy zatem oskarżony dowiedział się na „zakrapianej kolacji” o broni palnej pozostającej w dyspozycji grupy nie miało znaczenia dla jego świadomości jeżeli jej źródłem było przede wszystkim przechowywanie przez niego przekazanej mu przez R. K. amunicji.

Nie mają znaczenia dla oceny relacji R. K. okoliczności dotyczące środków pieniężnych przekazywanych oskarżonemu w trakcie jego pozbawienia wolności, bo dotyczyło to czasu poza okresem stawianych mu zarzutów i nie miało bezpośredniego wpływu na ustalenia dotyczące podejmowanych przez niego czynności wykonawczych.

Sąd odwoławczy podziela również wywody sądu okręgowego dotyczące oceny dowodów związanych

z uszkodzeniem ciała brata oskarżonego M. W. (2). Nie ma poważnych powodów, by ustalić, że to R. K. pobił tą osobę. W tym zakresie zasadnie sąd pierwszej instancji odmówił wiarygodności relacjom M. W. (2), bo świadek mógł zgłosić organom ścigania informacje o sprawcy takiego czynu. Gdyby był to R. K. nie byłoby żadnej ku temu przeszkody, bo obaj mężczyźni się znali. Jednocześnie świadek ten miał interes w tym by złożyć korzystne dla swojego brata zeznania. Z drugiej zaś strony relacje R. K. dotyczące M. W. (1) znalazły potwierdzenie w niekwestionowanych nawet przez obrońcę depozycjach D. G. oraz Ł. A. i R. B., którzy opisywali swoją współpracę z członkami grupy przestępczej działającej na terenie K.. Sprzeczne ze wskazaniami doświadczenia życiowego byłoby również ustalenie, że świadek składał fałszywe zeznania przeciwko oskarżonemu, ponieważ kilkanaście lat wcześniej pobił jego brata. Niepodobna znaleźć jakiegokolwiek przyczyny, która mogłaby motywować świadka do takiego zachowania, bo nie miałby on żadnego interesu, by tak postąpić.

Całkowicie bez znaczenia są także i te wywody obrońcy, które upatrują braku wiarygodności R. K. w wypowiedziach M. Z. na temat cech charakteru świadka, bo nie mają one żadnego przełożenia na to, czy zgodnie z prawdą opisywał okoliczności popełnianych również z jego udziałem przestępstw, co przede wszystkim powinno być weryfikowane w oparciu o inne zgromadzone w sprawie dowody.

Zarzut z pkt 1.d.

Kwestionując ocenę dowodu z depozycji Ł. A. obrońca pomijał

istotną dla znaczenia tego dowodu okoliczność, że kontakty tego świadka z oskarżonym miały ograniczony charakter, a ze strony członków grupy kierowanej przez R. B. bezpośredni kontakt z M. W. (1) miał D. G.. Wywody obrońcy nie mogą zatem podważyć tych ustaleń sądu, które oparte były na relacjach D. G., a których wiarygodności obrońca nawet nie próbował podważać. W przypadku natomiast wątpliwości w rozpoznaniu na rozprawie głównej oskarżonego przez Ł. A. należy mieć na uwadze, że w działalności przestępczej świadka M. W. (1) odgrywał marginalne znaczenie i stąd brak utrwalenia w jego pamięci wizerunku oskarżonego nie podważa istoty jego wypowiedzi odnoszących się ogólnie do współpracy z grupą przestępczą jaka działała na terenie K.. Z tych samych powodów bez znaczenia są przytaczane wypowiedzi R. B., bo z uwagi na zajmowaną w hierarchii zorganizowanej przestępczości pozycję, spotkanie z oskarżonym miało wyłącznie epizodyczny charakter i stąd w jego pamięci, składając zeznania na rozprawie głównej, informacje na temat oskarżonego mogły się w ogóle nie zachować.

Bez znaczenia dla sprawy miała też uwaga dotycząca wypowiedzi Ł. A. odnoszących do broni palnej, bo jak wskazano przy omówieniu zarzutu z pkt 1.b., okoliczność braku w arsenale zbrojnym grupy przestępczej z K. broni palnej odpowiedniej do odstrzelenia amunicji pozostającej w posiadaniu oskarżonego nie mogła wpłynąć na ustalenia dotyczące świadomości M. W. (1) związane

ze zbrojnym charakterem grupy, w jakiej brał udział.

Zarzut z pkt 1.e.

Wywody obrońcy w tym zakresie powielają te podniesione przy okazji zarzutu 1.a. i tylko do nich się należy odwołać.

Zarzut z pkt 1.f.

Przychylić się należy do argumentacji podniesionej przez obrońcę, a nawet należy ją poszerzyć. Zgodnie z treścią przypisanego oskarżonemu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jego udział w obrocie narkotykami miał polegać na nabywaniu środków odurzających i substancji psychotropowych celem dalszej ich odsprzedaży. Niewątpliwie czyn taki został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co jednak nie oznacza, że taką korzyść oskarżony osiągnął. Dla ustalenia uzyskania takiej korzyści sąd ma obowiązek ustalić przynajmniej czy doszło do odsprzedaży narkotyków i za jaką kwotę i czy, jak zasadnie podnosi obrońca, korzyść w ten sposób uzyskana nie została podzielona na osoby uczestniczące w tych czynnościach. Przy udowodnieniu uzyskania korzyści majątkowej sąd pierwszej instancji ma obowiązek stosować te same standardy jak przy innych ustaleniach dotyczących przypisanych sprawcy czynności wykonawczych. Przedmiotem ustaleń sądu powinny stać się zatem kategoryczne stwierdzenia dotyczące tych okoliczności (porównaj wyrok SN z 14.03.2018 r., sygn. akt III KK 315/17, LEX nr 2559390). Z ustaleń dokonanych przez sąd okręgowy wynika natomiast wyłącznie w odniesieniu do marihuany nabytej

dwukrotnie przez R. K. od P. W., że oskarżony narkotyki te rozprowadził i rozliczył się z nich ze świadkiem (str. 4 i 5 uzasadniania wyroku pkt D). Odwołując się do źródłowych na ten temat informacji R. K. stwierdzić też należy, że M. W. (1) nie tyle kupował od R. K. marihuanę 1 gram za 45 zł, co po sprzedaży narkotyków zostawiał sobie 10 zł za każdy gram środka odurzającego, a resztę (35 zł za 1 gram) oddawał R. K. (275/2). Oznacza to, że jego korzyść za rozprowadzenie tych 6 kg marihuany wynosiła wyłącznie 60 000 zł. Sąd pierwszej instancji nie poczynił natomiast żadnych ustaleń dotyczących korzyści uzyskanych przez oskarżonego z innych zachowań polegających na uczestnictwie w obrocie marihuaną opisanych w pkt D sekcji 1.1. uzasadnienia wyroku. Sam fakt biernego udziału w obrocie narkotykami nie oznacza, że sprawca jakkolwiek korzyść majątkową osiąga, bo też takie czynności stanowią jedynie inwestycję w działalność przestępczą, która dopiero taką korzyść może przynieść, a co powinno zostać stanowczo wywiedzione z przeprowadzonych na rozprawie dowodów. Zwrócić należy w tym zakresie uwagę na treść art. 45§2 k.k., który wprowadza domniemanie prawne uzyskania korzyści majątkowej z przestępstwa odpowiadającego rodzajowo czynowi przypisanemu oskarżonemu. Przepis ten jednak w takim brzmieniu nie obowiązywał w czasie popełniania czynu przypisanego oskarżonemu i pomijając brak ustaleń sądu w zakresie opisanych w tej regulacji warunków jego zastosowania, to stwierdzić należy, że ogranicza on do wskazanych w nim okoliczności, stosowanie domniemań dotyczących

<p>ustaleń osiągnięcia korzyści majątkowej.</p> <p>Zarzut z pkt 1.g.</p> <p>Obrońca podnosząc powyższy zarzut wskazuje na te same okoliczności, jakie podniesione zostały przy okazji omówienia zarzutu z pkt 1.c. w zakresie dotyczącym okoliczności sprawy prowadzonej wobec Ł. K. i P. R. i do nich wyłącznie należy się odwołać.</p> <p>Zarzut z pkt 1.h.</p> <p>Podniesione przez obrońcę uchybienie miało charakter wyłącznie polemiczny. Obrońca nie wykazał bowiem żadnych błędów w rozumowaniu sądu okręgowego przy ocenie dowodów, jakie stały się podstawą jego ustaleń. Obrońca skutecznie nie zakwestionował takiej oceny dowodów i stąd sąd pierwszej instancji uprawniony był do uznania, że wyjaśnienia oskarżonego były wyłącznie przyjętą przez niego linią obrony, bo nie znalazły wsparcia w innych wiarygodnych dowodach.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania art. 193§1 k.p.k. w zw. z art. 170§1 k.p.k. mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut z pkt 2</p> <p>Sąd pierwszej instancji zasadnie oddalił wniosek obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu broni palnej i balistyki, ponieważ jak wykazano przy omówieniu zarzutu z pkt</p>		

<p>1.b. okoliczność podnoszona przez obrońcę nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i w tym zakresie odwołać się jedynie należy do zaprezentowanych przy tej okazji uwag sądu odwoławczego.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Obraza przepisów prawa materialnego art. 45§1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut z pkt 3</p> <p>Obrońca przy okazji podniesionego uchybienia obraży prawa materialnego powiela wywody przedstawione przy okazji zarzutu z pkt 1.f. apelacji, które uznano za zasadne i stąd jedynie do rozważań w tym zakresie należy się odwołać.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>Obraza przepisów prawa materialnego art. 106 k.k. i 107 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut z pkt 4</p> <p>Obrońca oczywiście nie ma racji powołując się na treść art. 106 i 107 k.k., bo pomija przy tym treść art. 108 k.k., który uniemożliwia zatarcie opisanych w apelacji skazań. Nadto stwierdzić należy, że oskarżony skazany został także innymi niewymienionymi przez obrońcę wyrokami i stąd w</p>		

<p>świetle także tych innych orzeczeń uznawać go należy za osobę karaną.</p>		
<p>Wnioski apelacji</p>		
	<p>1. Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów</p> <p>2. ewentualnie</p> <p>a. w zakresie czynu przypisanego w pkt 1 wyroku poprzez zmianę jego opisu w ten sposób, że został on popełniony w okresie do 29.12.2012 r., a nie do lutego 2014 r.,</p> <p>b. w zakresie czynu przypisanego w pkt 2 wyroku poprzez zmianę jego opisu w ten sposób, że został on popełniony w okresie do 29.12.2012 r., a nie do lutego 2014 r., a ponadto poprzez wyeliminowanie z opisu, że grupa przestępcza miała charakter zbrojny i w związku z tym zmianę kwalifikacji prawnej tego czynu z art. 258§2 k.k. na art. 258§1 k.k., ewentualnie ustalenie, że oskarżony swoją świadomością nie obejmował tego, że grupa ma charakter zbrojny,</p> <p>- a w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu zarówno odpowiednio łagodniejszych kar jednostkowych, jak i kary łącznej, a nadto w zakresie przypadku z pkt 5 wyroku poprzez zmianę kwoty przypadku 526 500 zł na kwotę 117 000 zł.</p> <p>3. ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Wnioski z pkt 1 i 3 nie były zasadne, gdyż uwzględnione przez sąd zarzuty apelacji nie dawały podstaw dla proponowanych rozstrzygnięć. Z uwagi natomiast na rozważania sądu odnoszące się do zarzutu z pkt 1.a apelacji w całości należało uwzględnić wniosek z pkt 2.a. i częściowo z pkt 2.b. w zakresie dotyczącym zmiany okresu, w jakim oskarżony dopuścił się przypisanego mu w pkt 2 wyroku czynu. Częściowo w konsekwencji miało to wpływ na zmianę wyroku w zakresie orzeczonej za czyn z art. 258§2 k.k. kary. Nie było zaś podstaw do uwzględnienia dalszej części wniosku obrońcy w zakresie eliminacji z opisu tego czynu zbrojnego charakteru grupy przestępczej, bo w świetle rozważań dotyczących zarzutu z pkt 1.b. apelacji nie było ku temu podstaw. Skutkiem uwzględniania zarzutu z pkt 1.f. apelacji było natomiast dokonanie zmiany w zakresie orzeczonego środka karnego w sposób korzystniejszy niż we wniosku obrońcy, gdyż jak to wskazano kategorię ustaleń sądu pierwszej instancji odnosiły się wyłącznie do korzyści majątkowych uzyskanych ze sprzedaży przez oskarżonego 6 kg środka odurzającego. Nie było natomiast podstawy by orzekać łagodniejszą karę za czyn przypisany w pkt 1 wyroku z uwagi na zmianę okresu, w jakim został on popełniony, ponieważ wpływ na społeczną szkodliwość czynu i stopień winy sprawcy nie miał okres, w jakim dokonywał on czynności wykonawczych, a ilość i rodzaj narkotyków w obrocie, których uczestniczył, co przy ingerencji sądu odwoławczego w opis przypisanego czynu pozostało bez zmian.

3-5.	<u>Apelacja prokuratora</u> Błąd w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd odwoławczy podziela wywody sądu okręgowego, które doprowadziły do ustaleń odmiennych od tych, jakie były podstawą zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia czynu w zakresie ilości marihuany w obrocie, której brał udział oskarżony. Wedle prokuratora w oparciu o relacje R. K. należałoby przypisać M. W. (1) udział w obrocie 19 kg tego środka odurzającego. Pominięte miałyby zostać wypowiedzi świadka z 12.04.2017 r. (543/2), a z którymi korespondować miałyby zeznania z rozprawy głównej (1210, 1210v/7). Nie można jednak podzielić stanowiska, że te wypowiedzi świadka mają charakter stały. W czasie przesłuchania z 27.04.2015 r. R. K. wskazywał na niemniej niż 8 kg marihuany jaką przekazał oskarżonemu (426/3), co oczywiście stoi w sprzeczności z przytaczanymi przez prokuratora wypowiedziami tego świadka i w swoich wywodach nie podejmuje starań, by do tych różnic się odnieść. Zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych sądu pierwszej instancji odwołujący powinien wykazać, przy niejednorodnym materiale dowodowym, dlaczego podstawą ustaleń mają być jedne wypowiedzi świadka, a nie inne im przeciwne. Nadto prokurator stosuje w takiej sytuacji rozumowanie przeciwne dyrektywie z art. 5§2 k.p.k.,</p>		

bo wobec przeciwnych twierdzeń świadka opowiada się za przyjęciem do podstawy ustaleń tych, które są niekorzystne dla oskarżonego. Nie ulega wątpliwości, że przytaczane przez odwołującego wypowiedzi świadka mają ogólny, orientacyjny charakter. Choćby na rozprawie głównej R. K. mówił raz, że oskarżony mógł od niego wziąć od 15 do 20 kg marihuany, by w czasie tego samego przesłuchania opowiadać się za ilością 20 kg. Tego rodzaju twierdzenia o charakterze ogólnym weryfikować należy w oparciu o szczegółowe depozycje świadka dotyczące konkretnych transakcji narkotykowych. Wówczas bowiem można zweryfikować czy ta ogólna ilość przekazanych środków odurzających odpowiada prawdzie czy też nie. W taki właśnie sposób oceny tego dowodu dokonał sąd okręgowy. Na str. 4-5, 13 – 14 i 22 uzasadniania wyroku w odniesieniu do okoliczności opisanych w pkt 1.2.1. D sąd pierwszej instancji odniósł się do relacji świadka i wskazał w jakim zakresie dał mu wiarę, a w jakim odmówił uwzględnienia tego dowodu przy przeprowadzonych ustaleniach faktycznych. Omówione zostały relacje świadka dotyczące konkretnych transakcji, bo tylko takie informacje mogą stanowić podstawę ustaleń, a nie ogólne twierdzenia. Wyłącznie poprzez określenie czasu, miejsca i innych okoliczności zdarzenia można uznać czy relacje świadka mają charakter wiarygodny. Wywody sądu odnosiły się natomiast w szczególności do tych wypowiedzi świadka, które właśnie takie okoliczności opisywały. W czasie przesłuchań z 8.10.2014 r. (275-276, 280/2) i 27.04.2014 r. (426-427/2) R. K. dokładnie zrelacjonował transakcje narkotykowe w jakich również

miał brać udział M. W. (1) i to one właśnie z uwagi na ich szczegółowość i nieodległy jednak od opisywanych zdarzeń czas przesłuchania powinny stanowić podstawę analizy okoliczności związanych z obrotem marihuaną. Zestawienie natomiast tych wyjaśnień z wypowiedziami świadka przytaczanymi przez prokuratora w apelacji z 12.04.2017 r. (543/3) świadczy o tym, że te późniejsze miały ogólny charakter, niejako podsumowywały w krótkim fragmencie całego przesłuchania współpracę z M. W. (1), ale bez szczegółowego odniesienia do konkretnych zdarzeń, które mogłyby pozwolić na weryfikację ogólnego twierdzenia o dodatkowych 8 kg marihuany przekazanej oskarżonemu. Podobnie na rozprawie głównej wypowiedzi świadka miały ogólny charakter, a świadek nie wskazał na żadną konkretną transakcję poprzez sprecyzowanie czasu, jej miejsca i towarzyszących jej okoliczności, która mogłaby stanowić egzemplifikację dla tych dodatkowych 8 kg marihuany, o jakich świadek mówił w czasie przesłuchania z 12.04.2017 r. Podkreślić też należy, że wypowiedzi świadka dotyczące większych ilości marihuany, na jakie powołuje się odwołujący pochodzą z istotnie późniejszego czasu niż te, które precyzyjnie określały okoliczności transakcji z udziałem M. W. (1). Zestawienie zatem wypowiedzi świadka szczegółowych i bliższych czasowo opisywanym zdarzeniom z ogólnymi z późniejszego okresu prowadzi do wniosku, że za podstawę ustaleń w razie przeciwnych wniosków, jakie mogą z tych relacji wynikać, należy przyjąć te pierwsze precyzyjnie oddające przebieg transakcji i

towarzyszące im okoliczności. Jest to zgodne z zasadami prawidłowego rozumowania i wskazaniem doświadczenia życiowego, ponieważ odtwarzane z pamięci obrazy zdarzeń lepiej są zachowane, gdy w bliższym do tych zdarzeń czasie są relacjonowane, a czego potwierdzeniem jest dokładny ich opis.

Wskazać również należy, odwołując się do wywodów sądu pierwszej instancji, że niższa niż w opisie zarzucanego oskarżonemu czynu, przyjęta przez sąd ilość marihuany w obrocie, której brał udział oskarżony, wynikała z konkretnych wyartykułowanych w uzasadnieniu przyczyn. Na str. 13 – 14 i 22 uzasadniania wyroku w odniesieniu do okoliczności opisanych w pkt 1.2.1. D sąd pierwszej instancji wskazał bowiem z jakich powodów nie było podstaw do ustalenia, że oskarżony brał udział w obrocie określonych ilości środka odurzającego. Prokurator w apelacji nie przedstawił zaś żadnych argumentów, które mogłyby to rozumowanie podważyć. Wyłącznie natomiast wykazanie błędu tego rozumowania mogłoby wesprzeć wywody odwoływającego. W rzeczywistości zatem prokurator uzasadniając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych odwołuje się do wybiórczo przytoczonego materiału dowodowego, który jak wskazano za najbardziej miarodajny dla ustaleń dotyczących obrotu marihuaną nie może być uznany, a uchyla się od przedstawienia argumentacji, która mogłaby podważyć rozumowanie sądu pierwszej instancji, które doprowadziło do zmian w opisie przypisanego oskarżonemu czynu. Czyni to zarzut apelacji za wyłącznie

polemiczny, który uznać należało w konsekwencji za nietrafny.		
3.6.	Rażąca niewspółmierność wymierzonej M. W. (1) kary jednostkowej za czyn nr II z aktu oskarżenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W związku z uwzględnieniem jednego z zarzutów apelacji obrońcy, a co doprowadziło do skrócenia czasu popelnienia przez oskarżonego czynu polegającego na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej straciły na aktualności te wywody odwołującego, które upatrywały zwiększonej społecznej szkodliwości czynu w ponad 4 letnim okresie takiej działalności. W konsekwencji doprowadziło to również do obniżenia kary orzeczonej za ten czyn. Nie były bowiem przekonujące argumenty prokuratora za podwyższeniem jej wymiaru, które przede wszystkim koncentrowały się na podważeniu okoliczności łagodzących związanych z nieutrudnianiem przez oskarżonego postępowania karnego. Spośród bowiem okoliczności łagodzących wskazywanych przez sąd pierwszej instancji kwestionowane przez odwołującego nie były bowiem najważniejsze. Istotne dla wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego miał sposób jego życia po popelnieniu przestępstwa oraz upływ czasu od czynów jakich się dopuścił. Taki czas bowiem może zostać wykorzystany przez sprawcę na zmianę swojej postawy życiowej, albo na utrwalenie swojego negatywnego stosunku do porządku</p>		

prawnego. Z tej perspektywy kara orzeczona wobec sprawcy powinna być społecznie użyteczna. Jeżeli bowiem sprawca sam dokonał zmiany w swoim życiu nadmiernie długi czas pozbawienia wolności, ani nie zapobiega popełnieniu przestępstwa, bo takiego zagrożenia ze strony osoby skazanej nie ma, ani nie realizuje funkcji wychowawczej, bo kara niedostosowana do właściwości oskarżonego może swoją dolegliwością przekraczać potrzeby w zakresie jego resocjalizacji. Zamiast zatem umacniać oskarżonego w jego postawie i samodzielnej readaptacji, czemu służy przekonanie o konieczności odbycia kary w wymiarze odpowiadającej stopniowi winy i społecznemu poczuciu sprawiedliwości, kara rażąco dolegliwa mogłaby zniechęcić go do wytrwania w postępowaniu społecznie pożądanym i zgodnym z zasadami współżycia społecznego. Z tej perspektywy nie było powodów, by argumentację prokuratora uznać za trafną. Oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, ale jego w niej rola nie była istotna, a jego działalność sprowadzała się do obrotu narkotykami, której szkodliwość w pełni została uwzględniona w wymiarze kary za pierwszy z przypisanych mu czynów.

Wniosek

Zmiana wyroku poprzez zmianę w opisie pierwszego przypisanego oskarżonemu czynu oraz podwyższenie kar jednostkowych i kary łącznej.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Z uwagi na nieuwzględnienie pierwszego z zarzutów apelacji prokuratora nie mógł być za trafny uznany wniosek o dokonanie zmian w opisie pierwszego przypisanego czynu oraz podwyższenie wymiaru kary za ten czyn. Jako, że sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji prokuratora dotyczącej podwyższenia kary za drugi przypisany czyn nie było podstaw do uwzględnienia wniosku o podwyższenie kary za ten czyn i kary łącznej. Wniosek prokuratora dotyczący zmiany wymiaru środka karnego w związku z uwzględnieniem jednego z zarzutów apelacji obrońcy również okazał się niezasadny.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok został utrzymany w mocy w zakresie, w jakim nie został zmieniony.</p>	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty apelacji w szerszym zakresie niż uwzględniony okazały się nietrafne i dlatego nie mogły doprowadzić do zmiany całości wyroku.	
1.8. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Wyrok sądu okręgowego zmieniono w ten sposób, że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. uchylono orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, 2. ustalono, że M. W. (1) oba przypisane mu czyny popełnił w okresie od wakacji 2009 r. do 29 grudnia 2012 r. oraz obniżono karę pozbawienia wolności wymierzoną za czyn przypisany w pkt 2 zaskarżonego wyroku do 10 miesięcy pozbawienia wolności, 3. obniżono wartość orzeczonego w pkt 5 przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa do kwoty 60 000, 4. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego M. W. (1) połączono i wymierzono mu łączną karę 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności. 	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Zmiana w opisach obu przypisanych czynów wynikała z uwzględniania zarzutu z pkt 1.a. apelacji obrońcy i odpowiedniego w tym zakresie wniosku. Obniżenie kary za drugi z przypisanych oskarżonemu czynów był konsekwencją powyższej zmiany, ponieważ istotne skrócenie okresu w jakim oskarżony prowadził działalność przestępczą oczywiście zmniejszyło społeczną szkodliwość tego występku, a przy zachowaniu tych samych okoliczności łagodzących i obciążających przyjętych przez sąd pierwszej instancji, doprowadziło to do odpowiedniej zmiany w wymiarze orzeczonej kary. Dalszą konsekwencją tych zmian była na nowo orzeczonej kara łączna pozbawienia wolności, która odpowiadała okolicznościom, jakie były u podstaw orzeczenia sądu pierwszej instancji, a</p>	

nadto uwzględniała stosowne obniżenie jednej z kar jednostkowych.

Obniżenie wartości orzeczonego w pkt 5 przypadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa wynikała z uwzględnienia zarzutu z pkt 1.f. apelacji obrońcy.

1.9. <u>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.1.7. <u>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
1.1.8. <u>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	

1.10. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono M. W. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 29 listopada 2018 r. g. 10.15 do 6 marca 2020 r. g. 17.55.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
5	Na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w sprawie wydatkami obciążając Skarb Państwa uznając, że nałożone na niego wyrokiem obciążenia finansowe nie pozwoliłyby mu na opłacenie takich kosztów.

7. PODPIS
Ewa Jethon Marzanna A. Piekarska-Drażek Paweł Dobosz

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku	

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia dotyczącego pierwszego przypisanego czynu, rozstrzygnięcie o karze za drugi przypisany czyn i wymiar kary łącznej.
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana